

Het Klankbord

MAANDBLAD VOOR DE HERVORMDE GEMEENTE EN DE GEREFORMEERDE KERK TE NIEUWLEUSEN

29E JAARGANG • NUMMER 11 • NOVEMBER 2016

Hij DOET ONS VEILIG WONEN

Hij grondvestte de aarde. Tot in eeuwigheid wankelt zij niet (Psalm 104 vers 5).

De aarde, een fascinerend ruimteschip. Deze woorden uit Psalm 104 nemen ons, aardbewoners, mee naar een ver verleden: de dagen van de schepping. De dagen waarvan ook Genesis 1 vertelt. In het begin schiep God de hemel en de aarde (Genesis 1 vers 1). De planeet waarop wij wonen, is door God geschapen. Dat is op zich al een uiterst kostbare gedachte: haar oorsprong is zeer goed! Tegelijk vertelt Psalm 104 er nog meer bij: de aarde is toen door God niet alleen geschapen, maar ook gegrondvest op haar fundamenten. Er is door God een stevige fundering onder de aarde gelegd.

Dit is een zin die je natuurlijk niet letterlijk moet nemen. We weten allemaal dat de aarde niet op een fundamente staat, maar zich in jaarlijkse cirkelbanen om de zon heen beweegt en bovendien ook nog eens dagelijks om haar eigen as draait. Eigenlijk is de aarde een groot ruimteschip. Met zijn allen leggen we jaarlijks maar liefst bijna 1 miljard kilometer af door het heelal, met een snelheid van een slordige 30 kilometer per seconde! Als het zomer is, dan wijs ik mijn kinderen wel eens naar de hemel en zeg: 'Kijk, straks als we een half jaar verder zijn, dan zitten we dáár, ergens achter de zon' (en een astronomische afstand verder). Ik vind het fascinerend: om door het heelal te reizen hoeft je eigenlijk helemaal geen astronaut te zijn!

En tegelijk een stevig bouwwerk. Ook al zijn we op een voortdurende ruimtereis, toch zit er wel degelijk veel waarheid in de zin: Hij grondvestte de aarde op haar fundamenten. Er wordt mee uitgedrukt dat de aarde in wezen veilig is. Onder de aarde ligt bij wijze van spreken een stevig fundament, door God zelf gelegd. Wie trouwens kijkt naar de plaats van de aarde in het heelal, komt onder de indruk. Zij bevindt zich op exact de goede afstand van de zon. Zij staat niet te dichtbij of te ver weg. Als dat wel zo was, dan zou het niet goed gaan.

Maar de aarde staat precies goed. En jaar in jaar uit draait zij om de zon, in een perfect evenwicht. Wie weet al hoelang. Zij is niet uit haar baan te krijgen: Tot in eeuwigheid wankelt zij niet. Omdat God in het verleden de aarde op haar fundamenten heeft gezet, of beter gezegd: op precies de goede plek in het heelal heeft 'gehangen'. Een veilige gedachte!

Voorbij? Ondertussen moet ik iets rechtzetten. De aarde draait immers niet in cirkels om de zon, maar haar beweging is die van een ellips. Nu weer dichterbij, dan weer meer veraf. Nu we van de herfst naar de winter toe leven wordt onze positie tot de zon anders dan in de zomer. Het wordt donkerder en kouder. En straks is het de laatste zondag van het kerkelijk jaar. Dan gedenken wij onze doden. Wie niet beter weet, zou kunnen denken dat dat een afsluiting is, voorgoed. Wat eens geweest is, is geweest. Maar is dat ook zo? De dichter wijlen Willem Barnard (Zingend Geloven, V60) bad het zo, dat het niet allemaal voorbij zou zijn wanneer het donker en koud wordt, wanneer een mens sterft:

Laat ze niet tot niets bevroren, - in de ijskou van voorbij
laat hun namen nieuw geschieden - aan uw overzij.

Hoop. En die hoop mogen wij allen inderdaad hebben, dat het allemaal niet voorbij is, 'in de ijskou van voorbij'. Want er volgt nog een couplet:

Allen, die zo zonder adem, - biddende zijn voorgegaan,
bind ze samen in het amen - van uw vaste naam.

Een couplet, waarin gebeden wordt dat de gestorvenen in God geborgen mogen zijn. En vanuit de tekst die wij overdenken, mag die hoop er inderdaad zeker zijn. Zoals de aarde stevig is gegrondvest, zijn onze levens dat ook. Samengebonden in het 'amen' (dat 'waar en zeker' betekent), het fundament van Gods vaste naam.

Immers, nu het herfst is en winter wordt, en wij straks onze doden gedenken, lijkt het licht verder weg dan ooit. Maar tegelijk weten we: de aarde keert terug tot de zon. Net zo mag de mens weten terug te mogen keren tot de Zon der gerechtigheid: Christus. Juist nu de aarde naar haar verste punt in het duister aan het gaan is, komt de Zóndag van de Voleinding, en denken we hieraan.

Dat God, zijn schepping zál voltooien. Dat Hij levenden en doden, een ieder die op Hem zijn betrouwen stelt, veilig bergt in zijn vaste Naam. In Christus, in Wie het 'ja en amen' is!

Ds. G.A. Trouwborst